

улици и му се струва, че нѣкаква врата се открехва и малка бѣла ржка му махва на прощаване. Той трѣсва главата си, за да не оставятъ сълзитѣ следи по странитѣ му. И запѣва — тиха тжжна пѣсенъ, дълбока като детски очи.

Сбогомъ, прощавай, невѣсто мила,
азъ заминавамъ въ незнаенъ край...

Пѣсенъта се подема отъ дванайсетъ гърди, усилова се и се понася далечъ изъ града. Да я чуятъ всички. Всички да я запомнятъ. Да звучи въ ушитѣ и душитѣ на мало и голѣмо. Това могатъ да оставятъ комититѣ за споменъ на хората.

Богомолцитѣ излизатъ отъ черква и ще чуятъ прощалната пѣсенъ на българскитѣ въстаници, ще си я отнесатъ въ къщи и безъ да я криятъ въ иконостаситѣ, ще я запазятъ за винаги.

Юзбашията вижда тълпата празнично облѣчени хора, сѣща се да обиколи изъ задни улици, но вече е късно. Мжже и жени се затичватъ къмъ заточеницитѣ, обграждатъ ги, изказватъ имъ съчувствие и благословии.

Една стара жена се приближава до офицера:

— Ефендимъ, да подаря ли по нѣщо на сиромаситѣ?

Какъ би могълъ да ѝ откаже, когато е безсиленъ да се справи съ народа? Низамитѣ му сж се смѣсили между гражданитѣ и безпомощно се оглеждатъ. Самъ той се е хваналъ за ржкава на единъ заточеникъ и едва има сили да си пробие пжтъ.

— Дай имъ каквото искашъ, бабо. Не виждашъ ли!...

Старата жена спира комититѣ.